

Lucrul cel mai important

Doi domni ședeau unul lângă altul într-un vagon de cale ferată, în timpul unei călătorii lungi; unul, un bătrân venerabil, distins, celălalt, un student tânăr. Tânărul povestea despre multe lucruri pe care le cunoscuse la universitate. El l-a întrebat pe domnul mai în vârstă:

„Îl cunoașteți pe Nietzsche?”

„Nu, Nu-l cunosc.”

„Îl cunoașteți pe Schopenhauer?”

„Nu.”

„Îl cunoașteți pe Gerhart Hauptmann, renumitul poet?”

„Nu”, a răspuns bătrânul.

Atunci, tânărul a devenit nemulțumit și, uitând respectul pe care i-l datora bătrânului, a întrebat pe un ton aproape nepoliticos:

„Pe cine cunoașteți, de fapt, domnul meu?”

Răspunsul a fost:

„Pe când eram așa de tânăr ca dumneavoastră, am devenit doctor a trei facultăți și cunoșteam multe și pe mulți. Acum Îl cunosc numai pe Unul, și anume, pe Cel pe care a-L cunoaște înseamnă viața eternă.”

Știi tu, dragul meu cititor, la care vorbă mă face răspunsul acestui domn vârstnic să mă gândesc? La cuvintele impresionante ale marelui apostol: „Dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos.” [Filipeni 3.7,8]. Saul din Tars fusese și el un om care a cunoscut multe și pe mulți. Marele Gamaliel fusese învățătorul său. Scrierile strămoșilor le cunoștea cum puțini le cunoșteau. Printre iudeii zeloși pentru lege, el era persoana care dă tonul (Galateni 1.14). Marele preot era bine intenționat față de el (Faptele apostolilor 9.1,2). Ce carieră îl aștepta pe acest bărbat energic și deștept! Nu-i stătea lui la dispoziție tot ce putea să dorească un tânăr conștient de scopul urmărit, ingenios, din poporul său? Dar a renunțat la tot, a rupt toate punțile în urma sa, a respins pentru totdeauna onoarea și prestigiul - *de dragul lui Isus*. Ce importanță trebuie să fi câștigat acest Isus pentru Saul din Tars, pentru că - să ne gândim bine - el scria cuvintele citate mai sus din închisoarea din Roma, unde îl dusesese urmarea credincioasă a Domnului său, după o viață plină de nevoi, necazuri, suferințe și persecuții. El a primit lupta și suferința în schimbul prestigiului, a onoarei și a fericirii pământești, dar îl găsisese pe Cel pe care a-L cunoaște înseamnă viața eternă, pe Cel care dă liniște și pace *inimii*, care eliberează de *conștiința* rea, acuzatoare, și care duce, chiar dacă pentru el pe cărări pietroase, anevoioase, la moștenirea nestricăcioasă, neîntinată și care nu se vestejește, care este păstrată *credincioșilor* în ceruri.

Credincioșilor!? Cine și ce sunt credincioșii? Păi, mărturisitorii creștini. *Este aceasta așa?* Este cunoscută pilda despre fariseu și vameș, care, incomparabilă în felul prezentării, Luca o redă în Evanghelia sa. Și aici stau doi bărbați unul lângă altul. Unul este fariseu. Conștient de valoarea sa, el s-a dus în Templu ca să se roage acolo. Este o rugăciune de mulțumire pe care l-o recită lui Dumnezeu. O, el este un om evlavios, acest fariseu. El are motive să fie mulțumit cu sine.

În afară de faptul că desigur s-a ferit să ducă o viață păcătoasă ca ceilalți oameni, el a luat-o în serios cu îndatoririle sale religioase și I-a dat lui Dumnezeu și oamenilor ce li se cuvenea, ba chiar mai mult decât cerea Dumnezeu. În mărturisirea sa exterioară nu lipsea nimic. Într-adevăr, un motiv suficient să țină capul sus.

Celălalt este un vameș. Oare ce făcea acest bărbat în Templu? Doar nu avea nimic din ce ar fi putut să enumere în favoarea sa. Aceasta o dovedea chiar și situația, că stătea la distanță și nu îndrăznește să ridice ochii. Și totuși, Domnul Isus spune despre acest om: „Vă spun, mai degrabă acesta a coborât acasă îndreptățit, decât celălalt”. De ce? Pentru că totuși era ceva bun în el? Nu, ci pentru că își dăduse seama și recunoscuse înaintea lui Dumnezeu că este un *păcătos*. „O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Aceasta a fost rugăciunea sa, nimic altceva. Acest bărbat se așezase pe unicul și singurul loc care i se cuvine omului înaintea Dumnezeului sfânt. În recunoașterea corectă că era un păcătos, el tremură înaintea Lui. În conștientizarea că este pierdut dacă Dumnezeu nu avea milă de el, el a strigat către Dumnezeu după har. Pilda nu mai continuă.

Evangelhia merge mai departe. Ea îi spune omului nu numai adevărul despre sine însuși, ci și adevărul despre Dumnezeul-Mântuitor, care vrea ca toți oamenii să vină la pocăință și să fie mântuiți. Calea la această mare țintă trece pe la Golgota. Nu există alta. Și numai acela este un *credincios* în înțelesul Noului Testament, și, ca atare, un beneficiar al tuturor făgăduințelor nou-testamentale, care merge în credință la Golgota cu sentimentul propriei vinovății, cu mărturisirea: „*Sunt un păcătos!*” Credincios este cel care a acceptat pentru sine în credință lucrarea de răscumpărare a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. „V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, vouă, care *credeți* în Numele Fiului lui Dumnezeu”, scrie apostolul Ioan [1 Ioan 5.13]. Prin credință se capătă mântuirea, *prin credința personală, vie*, în Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, care a murit și a înviat. Dar repet: Această credință este dăruită - pentru că și ea este tot un dar al lui Dumnezeu - abia după întrebarea temătoare a inimii zdrobite: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” O mărturisire a buzelor nu folosește la nimic. Dumnezeu vrea *inima* omului. Cine vine la El ca un trudit și împovărat, acela va avea parte de odihnă și i se va dărui o viață nouă, dumnezeiască, pe baza lucrării săvârșite de Isus Hristos.

Auto-îndreptățirea arogantă înseamnă moarte și în același timp, să observăm, ea este ceva ridicol în fața marelui Dumnezeu puternic. Așa citim deja într-un psalm, în care este vorba despre conducători și împărați, care se ridică împotriva lui Dumnezeu: „Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul Își va bate joc de ei” [Psalmul 2.4]. Locul omului înaintea lui Dumnezeu este în praf. În fața Lui este plăcută o inimă sfărâmată și zdrobită. La El nu ajungem decât printr-o poartă strâmtă, prin care trebuie să trecem cu capul plecat.

Să dea Dumnezeu smerenie adevărată tuturor cititorilor acestor rânduri, ca ei să se recunoască în lumina Sa și astfel să primească harul Său, care se va glorifica în cel care tremură înaintea Cuvântului Său. Acesta este lucrul cel mai important de care poate să aibă parte un om.